

Til §§ 1 og 2.

Disse Paragrafer udtale det almindelige Princip for Ordningen af Jordbrugernes indbyrdes Forhold i Tilfælde af Ufred ved Husdyr og gaa herved i visse Retninger videre end den for Tiden gjældende Lovgivning, der tvøvrigt anerkjender det samme Princip, jfr. Forordningen af 9de Juli 1817 § 1, i hvilken Henseende man navnlig skal fremhæve, at Optagelsesretten for Tiden ikkun have overfor visse bestemte angivne Husdyr, og navnlig savnes ligeoverfor flere Dyr, som dog ofte anrette Skade paa Markerne, medens denne Ret her er udvidet til at omfatte alle Husdyr, samt at Optagerens Ret til fuld Erstatning nu er undergivet en Indskrænkning, som bortfalder efter Lovforslaget, jfr. sammes § 6, idet han nemlig ifølge Slutningsbestemmelsen i Forordningen af 29de Oktober 1794 § 31 ikke kan fordrø Erstatning udover det eller de optagne Dyrs Værdi.

Med Hensyn til den i Slutningen af § 2 opstillede, i den gjældende Lovgivning ukjendte Betingelse for Udøvelsen af Retten til at optage Husdyr, der føres bundne eller under Bevogtning paa en privat Vej, bemærkes, at det, da de private Veie uden Tvivl nu jevnlig benyttes paa den anførte Maade uden Indsigelse fra vedkommende Cieres Side og det derhos for den, der ikke har lokalt Kjendskab, ofte vil være umuligt at vide, at den Vej, ad hvilken han vil føre sine Husdyr, er en privat Vej, har forekommet Ministeriet med Billighed at kunne forlanges af Cieren af den private Vej, at han, saafremt han ikke vil tilstede den ommeldte Brug af Veien, paa en tydelig Maade giver tilkjende, at Veien ikke er til Afbenyttelse for Andre.

Til § 3.

Den her givne Regel, hvorefter det optagne Dyr bliver at tilbagelevere, naar Optagelsespenge og Erstatning for Foder og Pasning i Optagelsestiden ere erlagte, afviger i et væsentligt Punkt fra hvad der for Tiden er gjældende Ret, idet Forordningen af 29de Oktober 1794 §§ 30—31 hjemler Dyrets Tilbageholdelse ikke alene til Sikkerhed for de nævnte Udfælder men ogsaa for den Erstatning, der maatte

tilkomme Optageren for den af Dyret bevirkede Skade. Man har nemlig forment, at det ialtfald i mange Tilfælde vilde føre til overdreven Strengthed mod Dyrets Eier at forlange, at han, foruden at tilsvare Optagelsespenge samt Erstatning saavel for Dyrets Røgt og Pleie som for den af samme forarsagede Skade, endvidere skulde lide det ofte for ham sølelige Tab, som Dyrets Affavn i maaste længere Tid vilde medføre, og man har derhos etheller skjønnat rettere, end at det vil være bedst stemmende med selve Forholdets Natur, at Optagelsen ophører, naar Optagelsespengene og et passende Vederlag for de af Optageren paa Dyret anvendte Udgifter erlægges, og at den Skadelidte da henvises til ad sædvanlig Vej at gjøre sit øvrige Erstatningskrav gjældende.

Den almindelige Regel om Optagelsespenge for Husdyr findes nu i Pl. 14de Jult 1837, hvorefter Husdyrene med Hensyn til Optagelsespengenes Størrelse ere henførte til 7 Klasser. Ved den heromhandlede Paragraf er Klassernes Tal, som det vil ses, indskrænket til 4, saaledes at Optagelsespengenes laveste Beløb er sat til 8 $\frac{1}{2}$, medens det højeste som hidtil er 2 Rd. Da det i Konsekvens af, at Optagelsesretten er udstrakt til at omfatte alle Husdyr, er Tanken, at der ogsaa skal erlægges Optagelsespenge af alle Husdyr, har man givet en Regel for, hvorledes Optagelsespengene ville være at svare af andre Husdyr end de under de enkelte Klasser udtrykkelig nævnte, hvorhos man har anvist en let og simpel, men efter Sagernes ringe Betydning formentlig fuldkommen forsvarelig Vej til Afgjorelse af Strid om, under hvilken Klasse et nævnt Husdyr skal henføres. — Med Hensyn til at det er forudsat (jfr. § 15), at de særlige Bestemmelser om Muffter m. v. for løsgaaende Hingste og Vædere i Forordningerne af 8de September 1812 og 24de September 1813 skulle bortfalde, bemærkes, at disse Bestemmelser, der ere begrundede i Hensyn til Husdyravlens Tærv og uden Tvivl i sin Tid have været hensigtsmæssige, under de nuværende Forhold vilde være ikke blot usornødne, men uheldige.

At Erstatningen for Foder og Pasning